

POSTANOWIENIE

17 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 17 kwietnia 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku J. J.

z udziałem A. J.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej J. J.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Sieradzu

z 19 września 2022 r., I Ca 371/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania
kasacyjnego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 19 września 2022 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu oddalił apelację wnioskodawczyni od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w Wieluniu.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia złożyła wnioskodawczyni zaskarżając je w całości. Wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując na nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.), oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oraz występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Uczestnik wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzeczenie o kosztach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 k.p.c. ustawodawca zawarł zamknięty katalog przesłanek, na podstawie których Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, skarga kasacyjna będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do najdalej idącego wniosku, wskazującego na występującą w sprawie nieważność postępowania, należy wyjaśnić, że formułując swoje żądania skarżąca pomija stan prawny obowiązujący w dacie orzekania przez Sąd drugiej instancji. Tymczasem zgodnie z art. 15z¹ ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, przewodniczący był uprawniony do skierowania sprawy na posiedzenie niejawnym celem rozpoznania apelacji, nawet jeśli w trybie art. 374 k.p.c. skarżący domagał się przeprowadzenia rozprawy. Nie można zatem przyjąć, jak chciałaby tego skarżąca, że wydanie przez Sąd Okręgowy zaskarżonego orzeczenia na posiedzeniu niejawnym, bez przeprowadzenia rozprawy, skutkowało nieważnością postępowania.

Skarżąca nie zdołała także wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności

mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08). Obowiązkiem skarżącej było nie tylko sformułowanie rzeczonego zagadnienia, ale również przedstawienie pogłębionego wywodu prawnego, odnoszącego się do dostępnych wypowiedzi przedstawicieli doktryny i judykatury, traktujących o zidentyfikowanym przez skarżącą problemie. Tymczasem wnioskodawczynie ograniczyła swoje rozważania wyłącznie do wskazania zagadnienia prawnego i lakonicznego uzasadnienia jego związku ze sprawą, dlatego też nie można przyjąć, że zdołała ona prawidłowo wykazać występowanie w sprawie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Nietrafny jest także wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście zasadnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego przesłanka ta jest spełniona, jeśli zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów lub podstawowych praw możliwym do dostrzeżenia bez konieczności prowadzenia szczegółowej analizy sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej przesłance ma obowiązek wykazać, że skarżone orzeczenie jest sprzeczne z podstawowymi zasadami lub przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny (zob. m.in. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17). Argumentacja przedstawiona w skardze prowadzi do wniosku, że wnioskodawczynie jedynie polemizuje z ustaleniami faktycznymi i oceną sprawy dokonaną przez Sąd drugiej instancji, który wbrew twierdzeniom skargi nie naruszył swoim orzeczeniem w sposób oczywisty przepisów prawa. Przede wszystkim podkreślić należy, że ocena sprawy przeprowadzona przez Sąd Okręgowy jest dostateczna i nie narusza żadnego z obowiązujących przepisów prawa procesowego. Sporządzone przez Sąd Okręgowy uzasadnienie w sposób wyczerpujący wyjaśnia motywy, jakimi kierował się skład orzekający przy

wydawaniu zaskarżonego orzeczenia, a przedstawiony tok rozumowania i argumentacji Sądu poddaje się kontroli instancyjnej. Fakt, że skarżąca odmiennie ocenia okoliczności zawarcia przez małżonków spornej umowy nie świadczy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

[SOP]

[ms]